

Герої не вмирають...

Ярмолинецька центральна районна бібліотека

Краєзнавчий відділ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Ярмолинці, 2016

ББК 91(4Укр. – 4 Хме)

Г 20

Герої не вмирають. - Ярмолинці: Ярмолинецька центральна районна бібліотека, 2016. – 12с.: фото.

Коротка розповідь про земляків, які ціною свого життя, виконали свій синівський обов'язок, захищаючи суверенність і неподільність нашої країни. Для широкого кола читачів.

Україно, молюся за пам'ять

Убієнних за волю синів

І за тих, що у душах запалють

Пломінь правди, щоб край зяяснів.

З березня 2014 року наша країна знаходиться в стані неоголошеної війни. Багато страждань випало на долю нашого народу за цей час, але він проявив свій незламний дух. Сьогодні на Сході України йдуть військові дії, точаться криваві бої. Там вирішується доля і майбутнє України. Весь народ нашої держави об'єднався нині проти російського агресора. Сили АТО намагаються протистояти терористам. На полі битви – захисники нашої Вітчизни. Вони мужні, сміливі, хоробрі. Не шкодуючи власного життя, захищають неньку Україну. Це бійці, що зі зброєю в руках захищають крихкий східний кордон України, лікарі, які в мирний час повертають поранених в АТО з того світу, волонтери, на плечах яких тримається наша армія.

Наша ярмолинецька земля втратила чотирьох своїх синів, і одну дочку, медичну сестру, які загинули на Сході.

У пам'яті земляків вони назавжди залишаться мужніми героями, які з честю виконали свій головний обов'язок – захист рідної країни.

Бойко Петро Леонідович

Бойко Петро Леонідович народився 17 травня 1970 в селі Москалівка Ярмолинецького району Хмельницької області.

З перших днів війни на Сході він не знаходив собі місця, і душею був там, серед бійців. А коли двоюрідному братові Ігорю із Москалівки дали повістку із військкомату, сказав, що і він піде з братом. Так і родині пояснив, мовляв, самого Ігоря не відпущу, піду разом з ним. Коли із військкомату отримав позитивну відповідь, одразу зібрався у дорогу.

Вирушив до війська 2 серпня, у день ВДВ. Петро Леонідович був колишнім десантником і війна на Сході України стала третьою у його житті.

Сержант потрапив до тренувального табору гірських піхотинців на Закарпатті. Після навчань - одразу у зону бойових дій. Там очолив відділення розвідників. Для бойових побратимів став і мудрим наставником, вчителем та другом, на якого у будь-який час можна було покластися. Останній бій Петро Бойко прийняв біля села Нікішине Шахтарського району Донецької області. У подоланина влучив снайпер. Поховали героя у рідному селі Москалівці, Ярмолинецького району, що на Хмельниччині.

Костишин Ярослав Мирославович

Ярослав Мирославович народився 19 червня 1980 року в місті Івано-Франківську.

Дата та місце загибелі: 27 жовтня 2014 р., м. Авдіївка, Донецька область

Проходив службу у військовій частині А 3013, що поблизу села Грузевиця Хмельницького району. Йому пророкували блискучу військову кар'єру, бо він був сумлінним і чесним офіцером.

До виконання службових обов'язків ставився

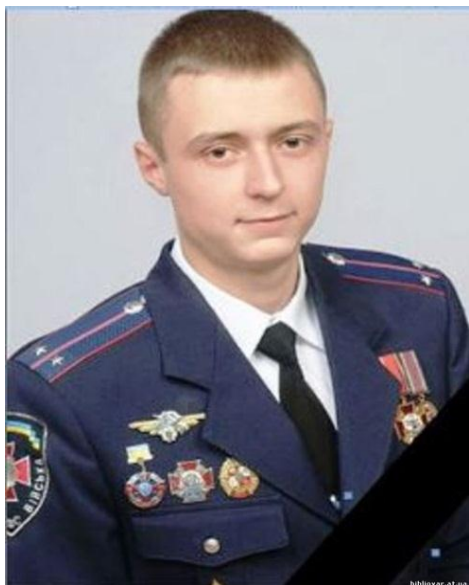
сумлінно, був активним і наполегливим у всьому. Був справжнім патріотом своєї Батьківщини і саме тому Ярослав Мирославович з 25 вересня перебував у складі сил та засобів сектора «Б» (зведений загін Повітряних Сил Збройних Сил України), які залучаються та беруть участь в антитерористичній операції на території Донецької та Луганської областей.

27.10.2014 року близько 14 год. 20 хв. під час виконання бойових завдань в ході проведення антитерористичної операції поблизу населеного пункту Авдіївка, внаслідок обстрілу був смертельно поранений майор Костишин Ярослав Мирославович.

Залишились без сина батьки, втратила чоловіка дружина, осиротіли його донечки-близнючки Олександра та Руслана. Йому було лише 33. Опісля прощання з Ярославом Костишином у військовій частині, труну з тілом загиблого було переправлено у с.Томашівка Ярмолинецького району, де 29 жовтня опівдні по-християнськи урочисто всім селом поховано тіло героя . Завдяки таким хлопцям як Ярослав ми відстоїмо нашу Україну.

Указом президента України № 892/2014 від 27 листопада 2014 року "За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Лабань Роман Олегович

Народився Роман 29 серпня 1993 року у с. Сутківці Ярмолинецького р-ну Хмельницької області.

В школі зростав веселим, життєрадісним хлопчиком. Жодне шкільне свято не обходилося без його участі. Завжди усміхався, вмів пожартувати.

Після закінчення школи вступив до Київської академії внутрішніх справ. Приїжджаючи на канікули, завжди говорив, що ця робота – це його і він вибрав правильний шлях в житті.

Закінчивши навчання, проходив службу у зоні АТО. Останній раз був у відпустці вдома у грудні 2014 р.

Він був військовослужбовцем полку Національної Гвардії України в/ч А 3028 (колишній Ягуар).

В ніч на 18 лютого в районі Дебальцевого , відбувався сильний обстріл сепаратистів. Танковий снаряд розірвався буквально в декількох метрах від Романа. Він отримав тяжкі поранення і контузію. Романові надали першу допомогу та під обстрілами евакуювали до Артемівська, але врятувати бійця не вдалося.

Наказом командуючого Нацгвардії Роману Лабаню посмертно присвоєно військове звання старшого лейтенанта та представлено до державної нагороди - ордена «За мужність III ступеня».

Середюк Олег Олександрович

Народився у 1988 році в с. Москалівна Ярмолинецького району на

Хмельниччині. Після закінчення Москалівської середньої школи вступив в Кам'янець – Подільський національний університет, але після I курсу залишив навчання, тому що померла мати і прийшлося разом з бабусею підіймати трьох молодших братів. Працював лаборантом в рідній школі, потім різноробочим у колгоспі, останнім часом працював в сільськогосподарському приватному підприємстві «Вітагро», де його цінували за готовність прийти на допомогу, працелюбність й майстерність.

Наприкінці квітня пішов добровольцем у АТО. Загинув 26 серпня 2015 р. в с. Прохорівка Волновахського району на Донеччині від прямого попадання міни в бліндаж. В Олега Олександровича залишилась чотирьохрічна донечка. Похований 02.08.2015 р. в рідному селі Москалівка.

Борбуцький Юрій Іванович

Народився 11 січня 1974 року у Новому Селі Ярмолинецького району. Закінчив місцеву школу, потім Хмельницький кооперативний технікум. В 2014 році пішов на фронт добровольцем. Служив у складі 4 окремого батальйону 128 гірськомотопіхотної бригади. Служив у Маріуполі, Краматорську, Артемівську. Там виконував різноманітні завдання, в тому числі по охороні об'єктів.. Він був, по свідченням побратимів, не тільки хорошим воїном, але й відданим другом. У кінці травня збирався

приїхати у відпустку.

Тонка душа Юрія прагнула самовираження. Тому свої думки, погляди, переживання чоловік висвітлював віршованими рядками на папері. Перебуваючи в АТО написав 27 віршів, які передав у Новосільську бібліотеку.

Юрій Борбуцький загинув при переправі через річку Сіверський Донець у районі Червоного Лиману 12 травня 2015 р. У нього залишились діти – син і дочка . Похований у рідному селі, на Ярмолинеччині.

Вовк Алла Юліанівна

Народилась 16 лютого 1968 року в селі Пільний-Олексинець Городоцького району Хмельницької області. Санінструктор, військовослужбовець ЗСУ (військовий підрозділ не уточнено). 05 липня 2015 року була мобілізована у зону бойових дій на сході України як медичний працівник, за 9 місяців у зоні АТО витягнула з поля бою багатьох поранених, чим врятувала не одне життя військовим.

Ця відважна жінка допомагала бійцям подавати сорокашестикілограмові снаряди. Була представлена до державної нагороди. Вона не боялась ні куль, ні вогню, але доля виявилась до неї суворішою. «Не дай Боже туди попасти

молодій дитині...» - не раз казала вона.

Там, на Донбасі, вона отримала бойове хрещення. Її позивний був «Фортуна». Для когось вона була фортуною, на жаль, тільки не для себе. Все життя прагнула допомогти людям.

18 листопада 47-річна жінка виконуючи бойове завдання загинула у ДТП, поблизу села Гречишкино Новоайдарського району. На автодорозі сполученням Сєвєродонецьк - Новоайдар близько 13:15 рухаючись на автомобілі КамАЗ, водій виїхав на зустрічну смугу і зіткнувся з військовим автомобілем «КрАЗ». У результаті аварії загинула пасажирка автомобіля «КРАЗ-6622-02», військовослужбовець-санінструктор ЗСУ, Алла Вовк. Сиротою залишилася донька жінки. Похована 21.11.2015 р. у селі Жилинці.

Інформаційне видання.

Герої не вмирають

Відповідальна за випуск:

Гриб М.А. – директор Ярмолинецької ЦБС.

Комп'ютерне опрацювання:

Москаленко В.М. – бібліограф-краєзнавець.

Підписано до друку 2016р. Формат 21x14,7

Папір офсетний. Друк ізографією. Наклад 10 примірників.

Віддруковано з готового оригіналу – макета Ярмолинецької ЦБС

Смт. Ярмолинці, площа 600-річчя Ярмолинець, 1а

